

Nr 40

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående godkännande av konvention om utlämning mellan Sverige och Amerikas Förenta Stater; given Stockholms slott den 12 januari 1962.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över utrikesdepartementsärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt 12 § regeringsformen föreslå riksdagen att godkänna den i Washington den 24 oktober 1961 undertecknade konventionen om utlämning mellan Sverige och Amerikas Förenta Stater.

GUSTAF ADOLF

Östen Undén

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås, att riksdagen godkänner en konvention om utlämning mellan Sverige och Amerikas Förenta Stater.

Utdrag av protokollet över utrikesdepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 12 januari 1962.

N ä r v a r a n d e :

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM, HERMANSSON, HOLMQVIST.

Efter gemensam beredning med chefen för justitiedepartementet anmäler ministern för utrikes ärendena fråga om *godkännande av en i Washington den 24 oktober 1961 undertecknad konvention om utlämning mellan Sverige och Amerikas Förenta Stater* samt anför därvid följande.

Lagen den 6 december 1957 om utlämning för brott (utlämningslagen) innebar en ingripande omdaning och modernisering av den tidigare gällande svenska utlämningslagstiftningen. Såsom framgår av den till grund för utlämningslagen liggande propositionen 1957:156 frigjorde sig Sverige under förarbetena till den nya lagen genom uppsägning från de allra flesta av sina tidigare gällande utlämningstraktater med främmande stater. Vid tidpunkten för ikraftträdandet av 1957 års lag, den 1 januari 1958, förelåg traktatmässig reglering av utlämningsväsendet endast med Norge (konventionen den 21 februari 1907, SFS 1907:13), Danmark (konventionen den 17 juni 1913, SÖ 1913:5) samt Finland (konventionen den 29 november 1923, SÖ 1924:2), varjämte genom ministeriell notväxling med Belgien den 18 och den 22 maj 1951 särskild överenskommelse träffats om att konventionen med denna stat av den 26 april 1870 (SFS 1870:37) skulle gälla tills vidare med rätt för vardera parten att med omedelbar verkan uppsäga konventionen med därtill hörande deklaration.

Under den tid som därefter förflutit har Sverige biträtt den i Paris den 13 december 1957 dagtecknade europeiska utlämningskonventionen (jfr prop. 1958:139). Konventionen trädde i kraft den 18 april 1960, sedan den ratificerats av Sverige, Turkiet och Norge. Jämväl Grekland har sedermera tillträtt denna konvention. Genom konventionens ikraftträdande för Sveriges och Norges del sattes ovannämnda svensk-norska konvention av den 21 februari 1907 ur kraft i de delar den reglerade utlämningsfrågor. Enligt vad som upplysts avser också Danmark att inom den närmaste tiden ratificera den europeiska konventionen, vilket bland annat får den rättsverkan att den nämnda svensk-danska konventionen av den 17 juni 1913 likaledes sättes ur kraft till den del den reglerar utlämningsfrågor.

I detta sammanhang bör nämnas att Sveriges, Danmarks och Norges

anslutning till den europeiska konventionen icke innebär att utlämning mellan dessa länder regleras av denna konvention. På grund av särskilda förbehåll vid ratificeringen av konventionen är denna icke tillämplig i förhållandet mellan nämnda tre länder. Utlämning mellan dessa stater jämte Finland regleras numera av enhetlig nordisk särlagstiftning på detta område; jfr lagen den 5 juni 1959 om utlämning för brott till Danmark, Finland, Island och Norge. I samband med ikraftträdandet av denna lagstiftning har bestämmelserna om utlämning i den nämnda svenskfinska konventionen av den 29 november 1923 enligt överenskommelse genom ministeriell notväxling den 30 augusti 1960 upphört att gälla.

Sammanfattningsvis kan alltså konstateras att Sverige efter Danmarks ratifikation av den europeiska konventionen kommer att ha traktatmässig reglering av utlämning för brott endast i förhållande till de till den europeiska konventionen anslutna utomnordiska staterna och till Belgien.

Ehuru den svenska utlämningslagen bygger på grundsatsen att utlämning från Sverige kan ske oberoende av traktat med den främmande staten, utesluter detta icke att utlämningsavtal kan finnas ändamålsenliga för Sverige. Särskilt gäller detta i förhållandet till stater, med vilka utlämningsfrågor från tid till annan aktualiseras och vilkas interna lagstiftning såsom oefftergivligt villkor för utlämning kräver att en ömsesidigt förpliktande överenskommelse föreligger (jfr prop. 1957: 156, s. 30). Till denna grupp av länder hör Amerikas Förenade Stater.

Förhandlingar syftande till avslutande av utlämningstraktat upptogs på svenskt initiativ i Washington i februari månad 1960. De har resulterat i en den 24 oktober 1961 undertecknad konvention om utlämning mellan Sverige och Amerikas Förenade Stater, vilken jämte därtill hörande protokoll är fogad såsom bilaga till detta protokoll. I det följande lämnas en redogörelse för konventionsbestämmelserna.

Enligt *art. I* åtager sig de avtalsslutande staterna att i enlighet med de bestämmelser och villkor som fastställts i konventionen utlämna för brott misstänkta eller dömda personer. Åtagandet omfattar sådana brott som angives i *art. II* och som begåtts inom den ansökande statens territoriella jurisdiktionsområde eller utanför detta under de villkor som är angivna i *art. IV*. Vidare föreskrives att utlämning får ske endast under förutsättning att visst mått av bevisning i skuldfrågan förebringas. Som närmare kan slutas av *art. XI* syftar denna regel på det fall, då dom mot den misstänkte ej föreligger. Enbart häktningsbeslut accepteras således ej i detta fall, utan det måste också visas att det finns kvalificerad grund för häktningsbeslutet. Från amerikansk sida har man fäst så stor vikt vid denna princip att det ansetts nödvändigt att den kommer till uttryck redan i den första artikeln.

Från svensk synpunkt finns ej något behov att, på sätt som skett i *art. II*, närmare specificera de olika brott för vilka utlämning skall kunna ske enligt konventionen, och det kan för oss knappast anses önskvärt att detta göres. Enligt den amerikanska utlämningslagstiftningen torde emel-

lertid en sådan specificering vara nödvändig och systemet bör för svensk del kunna accepteras med den komplettering i form av hänvisning till den interna rätten som sker i art. III. Svårigheter har självfallet förelegat att få till stånd en för båda staterna godtagbar uppräknig. Det har ej kunnat undgås att beskrivningarna i vissa fall kommit att te sig främmande från svensk synpunkt. Att brottsbeskrivningarna emellanåt gjorts detaljerade har från amerikansk sida motiverats med skiljaktigheter i strafflagstiftningen de olika delstaterna emellan. Då det i tillämpningen gäller att avgöra om ett brott faller under konventionen, torde det faktiska handlandet få anses avgörande. Brottet föranleder enligt konventionen utlämning, om det faktiska handlandet kan för båda konventionsstaternas del inordnas under något av de uppräknade brotten (ej nödvändigtvis detsamma i båda staterna) och dessutom villkoren i art. III är uppfyllda.

Beträffande punkten 22, avseende brott mot lagstiftningen om handel med narkotika, har från amerikansk sida framhållits att dylika brott i Förenta Staterna betraktas såsom mycket allvarliga. Enligt de i Sverige gällande bestämmelserna är straffet böter eller fängelse; jfr kungörelsen den 16 september 1933 med vissa bestämmelser angående narkotiska ämnen och beredningar. Ehuru brottet med hänsyn härtill icke är av den svårhetsgrad, som enligt art. III förutsättes för utlämning, har det likväl ansetts kunna medtagas i enumerationen i art. II med tanke dels på möjligheten av en eventuell framtida straffskärpning och dels på möjligheten av att gärning som här avses i särskilt fall kan vara att hänföra under någon annan straffbestämelse, som möjliggör utlämning.

För Sveriges del möter ej hinder att utlämna även för andra brott än sådana, som faller under uppräknigen i art. II och är av den svårhetsgrad som angives i art. III, om blott förutsättningarna enligt 4 § utlämningslagen är uppfyllda.

I nyssnämnda lagrum stadgas att utlämning ej må äga rum, med mindre den gärning för vilken utlämningen begäres motsvarar brott varå straffarbete kan följa. Den uppdelning i två arter av allmänna frihetsstraff — fängelse och straffarbete — som ligger till grund för detta stadgande saknar motsvarighet i amerikansk strafflagstiftning. Detta förhållande jämte den omständigheten, att det föreliggande förslaget till brottsbalk sammanför fängelse och straffarbete till ett enhetligt frihetsstraff, ligger bakom den formel för angivande av svårhetsgrad hos de i art. II uppräknade brotten som kommer till uttryck i *art. III p. 1*. Däri stadgas under a) att brottet skall i såväl den ansökande som den anmodade staten vara belagt med frihetsstraff under längre tid än ett år. Enligt p. 1 b) skall i den anmodade staten straff av sådan svårhetsgrad »i allmänhet» kunna följa å brottet. Med det citerade uttrycket avses att giva uttryck åt den grundsatsen att gärningen i flertalet amerikanska delstater skall vara straffbelagd på angivet sätt. När Sverige är anmodad stat, har uttrycket ej någon funktion att fylla.

För tiden intill dess att ett enhetligt frihetsstraff införts hos oss och 4 § utlämningslagen ändrats i enlighet härmed, skall art. III p. 1 givas den tolk-

ningen att brott, för vilket utlämning kan ifrågakomma, måste kunna bestraffas enligt svensk lag med straffarbete under längre tid än ett år och enligt amerikansk lag med frihetsberövande under minst denna tidrymd. Denna tolkning har fastslagits i det vid konventionen fogade *protokollet*.

Rörande art. III må vidare nämnas att i *p. 2* upptagits en bestämmelse motsvarande stadgandet i 4 § andra punkten utlämningslagen, nämligen att, om den eftersökte dömts för brottet, det utmätta straffet skall avse frihetsberövande under en tid av lägst fyra månader för att utlämning skall kunna ske.

Den allmänna konventionsförpliktelsen (art. I) omfattar såsom förut nämnts i första hand brott, som begåtts inom den ansökande statens territoriella jurisdiktionsområde. Enligt *art. IV p. 1* behöver utlämning icke medgivas för brott, som begåtts inom den anmodade statens territoriella jurisdiktionsområde. Utlämning från Sverige kan för närvarande ske allenast för gärning, som helt eller delvis förövats utom riket eller ombord på utländskt fartyg eller luftfartyg, eller för medverkan därtill, jfr 3 § utlämningslagen. Med anledning av ett aktuellt fall har det dock vid konventionsförhandlingarna från svensk sida ifrågasatts att utlämning borde kunna medgivas för brott, som är begånget på främmande beskickningsområde inom den anmodade statens territorium. Detta har lett till en kompletterande konventionsbestämmelse i *p. 1*, enligt vilken utlämning må beviljas för brott, som begåtts på den anmodade statens territorium av den som är ämbets- eller tjänsteman hos den ansökande staten och tillika är medborgare i denna stat. Utlämning kan i sådant fall ske allenast om den anmodade statens lagstiftning medger detta, och det överlämnas åt den anmodade staten att bedöma, huruvida den anser det lämpligt att bevilja utlämningen. Enligt vad som upplysts lägger Förenta Staternas lagstiftning intet hinder häremot. Fråga om ändring i gällande svenska lagbestämmelser på grund av förevarande konventionsstadgande anmäles denna dag av chefen för justitiedepartementet.

I fråga om brott, som begåtts utanför den ansökande statens territoriella jurisdiktionsområde, gäller vidare enligt vad i *p. 2* är stadgat att utlämning ej behöver beviljas, med mindre lagstiftningen i den ansökande staten och lagstiftningen i den anmodade staten under motsvarande förhållanden medgiver beivrande av sådant brott.

I *p. 3* definieras vad som i konventionens mening (art. I och IV) avses med termen »territoriellt jurisdiktionsområde».

Beträffande de omständigheter som har karaktären av utlämningshinder enligt *art. V* må nämnas att *p. 1* motsvarar 10 § första stycket utlämningslagen. Med uttrycket »been proceeded against», som i den svenska konventionstexten motsvaras av ordet »lagförts», avses att täcka även det i Sverige tänkbara fallet att åtal eftergift beslutats. Förbudet i *p. 2* att utlämna vid åtals- och straffpreskription motsvarar 10 § andra stycket utlämningslagen. De i 12 § första stycket 3. utlämningslagen uppställda villkoret, att den som utlämnas icke må för brottet åtalas vid extraordinär domstol har

fått en motsvarighet i ett i *p. 3* stadgat förbud mot utlämning, vilket utsträckts till att omfatta även den situationen att en av sådan domstol meddelad dom ligger till grund för utlämningsframställningen. Förbudet mot utlämning för militärt brott i 5 § och för politiskt brott i 6 § utlämningslagen har sin motsvarighet i *p. 4 och 5*.

P. 6 innehåller en bestämmelse som gör det möjligt för Sverige att, i enlighet med vad i 8 § utlämningslagen säges, underlåta utlämning om den i särskilt fall befinner sig uppenbart oförenlig med humanitetens krav. Från amerikansk sida ställde man sig till en början tveksam till att intaga en bestämmelse av detta innehåll i konventionen, och det framhölls bland annat att bestämmelsen med sin obestämda formulering skulle kunna giva grund för en obehörig vägran att utlämna. Med nuvarande transportmedel kunde det t. ex. ej bereda några svårigheter att transportera även en relativt svårt sjuk person över Atlanten. Man ansåg sig dock slutligen kunna godtaga bestämmelsen, sedan det från svensk sida understrukits att den fått sådan utformning, att den rimligtvis endast kan åberopas i rent exceptionella fall. Enligt amerikansk uppfattning torde det vara av stor vikt att den anmodade statens prövning sker under hänsynstagande till såväl gärningens beskaffenhet som den utlämningsökande statens intresse.

Bestämmelserna i *art. VI* om uppskov med överlämnande av den som skall utlämnas synes vara förenliga med stadgandet i 11 § utlämningslagen. Med den formulering artikeln fått inbegriper den jämväl det fallet, att förundersökning inletts beträffande annat brott än det som avses med utlämningsframställningen.

Enligt stadgandet i *art. VII* överlämnas åt de fördragsslutande staterna att själva pröva, huruvida de önskar utlämna egna medborgare. Under förhandlingarna har klargjorts att Sverige icke utlämnar egna medborgare, jfr 2 § utlämningslagen. Nämnas bör att det från svensk sida ifrågasatts att Sverige med hänsyn till den nära samhörigheten mellan de nordiska länderna skulle vara befogat att vägra utlämning jämväl av dansk, finsk, isländsk eller norsk medborgare (jfr prop. 1957: 156, s. 40 och 1958: 139, s. 11). Då Förenta Staterna är berett att utlämna t. o. m. egna medborgare, har det svenska önskemålet ej mött någon förståelse, därvid bland annat påpekats att de övriga nordiska ländernas utlämningsavtal med Förenta Staterna icke innehåller motsvarande begränsning beträffande svenska medborgare.

Föreskriften i 12 § första stycket 4. utlämningslagen, enligt vilken såsom villkor för utlämning skall gälla att den som utlämnas ej må straffas med döden, motsvaras i konventionstexten av *art. VIII*. Där stadgas att utlämning må vägras, därest den ansökande staten ej avger försäkran, som den anmodade staten finner tillfyllest, att dödsstraff icke kommer att verkställas.

Den i *art. IX* uttryckta principen att den som utlämnats ej må lagföras eller straffas för annat, före utlämningen begånget brott än det, som föranlett utlämningen, och ej heller vidareutlämnas till tredje land annat än under

vissa närmare angivna förhållanden torde stå i överensstämmelse med 12 § första stycket 1. utlämningslagen. Artikelns upptager ej någon uttrycklig motsvarighet till lagbestämmelsen i andra punkten i samma stycke, men den däri fastslagna grundsatsen torde ändock, enligt den uppfattning som kommit till uttryck vid förhandlingarna, tillräckligt återspeglas i den utformning som givits åt artikeln. I detta sammanhang må hänvisas till art. 14 i den europeiska utlämningskonventionen, vilken artikel ej ansetts böra föranleda reservation från svensk sida (jfr prop. 1958: 139, s. 31).

Beträffande överlämnande till den ansökande staten av föremål, som åtkommit genom det aktuella brottet eller vilka erfordras såsom bevis, hänvisar *art. X* till de fördragsslutande staternas interna lagstiftning, jfr 21 § utlämningslagen.

Framställning om utlämning skall enligt *art. XI* göras på diplomatisk väg. I artikeln redogöres närmare för de handlingar som skall bifogas framställningen. Därest den som begäres utlämnad redan dömts för brottet, skall sålunda domen närslutas. I annat fall skall häktningsbeslut, vittnesutsagor, förundersökningsprotokoll och övrig utredning vara beslutet grundats eller som må anses äga betydelse i ärendet, tillställas den anmodade staten (*p. 1*). Det kräves att de översända handlingarna innehåller gärningsbeskrivning och uppgift om plats och dag för gärningens begående ävensom att avskrift av tillämplig straffbestämmelse och uppgifter till styrkande av den eftersöktes identitet, medborgarskap och hemvist lämnas. Handlingarna skall vara åtföljda av bestyrkt översättning till den anmodade statens språk (*p. 2*).

Såsom framgår av artikeln (*p. 1 b*) är kraven på den utredning, som skall förebringas i skuldfrågan beträffande den som ännu ej dömts, tämligen långt gående. Till grund härför ligger amerikanska önskemål; i detta sammanhang hänvisas till vad förut anförts vid behandlingen av art. I. På svensk sida har den amerikanska ståndpunkten i detta hänseende godtagits. Anledning att påfordra sådant erkännande av häktningsbeslut som avses i 9 § tredje stycket utlämningslagen har ej ansetts föreligga.

Beträffande den utredning som skall framläggas, då den sökta personen är dömd för det brott utlämningsframställningen avser, har det varit svårare att vinna enighet. Enligt amerikansk uppfattning borde en dom, vari den tilltalades skuld till brottet fastslås, godkännas såsom bevisning i skuldfrågan och således ej bli föremål för granskning och omprövning i det land till vilket utlämningsframställningen riktats. Från svensk sida åter har väl kunnat medgivnas att en dom i princip skall erkännas såsom grundval för utlämningsbegäran, men samtidigt har — med hänsyn till bestämmelsen i 9 § tredje stycket utlämningslagen — framhållits att reservation måste göras för det fall att domen är uppenbart oriktig. Under förhandlingarna underströks på amerikanskt håll att det i en rättsstat visserligen väl kan inträffa att en klart oriktig dom kommer till stånd men att domen i sådant fall rättas till; det ansågs vara självklart att en stat ej gör utlämningsframställning på grundval av en dom som sålunda ej godtages i den egna staten. Skulle det, sedan utlämningsframställning gjorts, visa sig att domen är oriktig, borde

åtgärder för dess undanröjande vidtagas i den ansökande staten. Då man från amerikansk sida intog en mycket bestämd hållning på denna punkt, blev det nödvändigt att modifiera den svenska ståndpunkten så långt som över huvud taget var förenligt med utlämningslagen. Enligt den kompromisslösning varom enighet uppnåddes, har visserligen ej upptagits någon bestämmelse om den utredning som erfordras i domsfallen, men till regeln om skyldighet för den ansökande staten att översända domen har i stället fogats föreskriften att den anmodade staten i undantagsfall kan begära att domen kompletteras med andra handlingar (p. 1 a). Härmed har ej kommit till direkt uttryck i konventionen att utlämning kan vägras om den anmodade staten finner domen uppenbart oriktig, men möjligheten att kräva kompletterande dokument antyder att en sådan befogethet finnes. Denna lösning synes vara förenlig med utlämningslagen och kunna godtagas från svensk sida (jfr prop. 1957: 156, s. 65 och 129).

Art. XII innehåller bestämmelser om provisoriskt anhållande i avvaktan på begäran om utlämning, jfr 23 § utlämningslagen. Framställning härom skall göras på diplomatisk väg och den skall innehålla uppgift om gärningen och den eftersöktes signalement samt upplysning om hans uppehållsplat, om denna är känd. Härutöver skall den ansökande staten avgiva förklaring att de enligt *art. XI* för utlämning erforderliga handlingarna föreligger och senare kommer att överlämnas (p. 1). Den ansökande staten kan icke påfordra längre provisorisk anhållningstid än 40 dagar. Har denna frist för ingivandet av utlämningsframställningen jämte föreskriven dokumentation försuttits, må provisoriskt anhållande för samma gärning ej vidare förekomma (p. 2).

De i *art. XIII* upptagna, relativt detaljerade och komplicerade bestämmelserna om fördelningen av kostnaderna vid utlämning har utformats i enlighet med amerikanska önskemål.

Ehuru bestämmelser om transitering av utlämnad person ej har större praktisk betydelse i förhållandet mellan Sverige och Förenta Staterna, har sådana för fullständighetens skull medtagits i *art. XIV*, jfr 25 § utlämningslagen. Genomtransport av den som ej är medborgare i den stat, genom vilken han skall föras, får vägras endast om den gärning som föranlett utlämningen ej utgör något i *art. II* uppräknat brott eller om enligt allmänna rättsprinciper synnerliga skäl talar emot genomtransporten. Transiteringsframställning skall göras på diplomatisk väg och åtföljas av den handling medelst vilken utlämningen medgivits.

Frågan om upptagande i konventionen av en bestämmelse, som täcker det i 7 § utlämningslagen stadgade förbudet mot utlämning i fall då risk föreligger för förföljelse av den utlämnade på grund av hans härstamning, tillhörighet till viss samhällsgrupp, religiösa eller politiska uppfattning eller eljest på grund av politiska förhållanden, föranledde långvariga diskussioner vid förhandlingarna. Ett så vittgående undantag från den allmänna förpliktelsen för de avtalsslutande staterna att bifalla varandras utlämningsframställningar återfanns icke i någon tidigare slutna amerikansk utläm-

ningstraktat. De nya tankegångar inom utlämningsväsendet, som ligger bakom formuleringen av nyssangivna svenska lagstadgande, syntes ännu ej ha vunnit burskap inom den amerikanska utlämningslagstiftningen. Intagandet i konventionen av en bestämmelse, motsvarande den svenska utlämningslagens skulle som följd härav undanrycka den ömsesidighet, som borde ligga till grund för en utlämningskonvention. I denna situation uppnåddes enighet om att lösa frågan genom att i konventionen upptaga en allmän, kompletterade regel, innefattande hänvisning till lagstiftningen i den anmodade staten. Bestämmelsen återfinns i *art. XV*.

Sistnämnda artikel reglerar även det fall, då konkurrerande utlämningsframställningar föreligger. För Sveriges del blir alltså i denna situation bestämmelserna i 13 § utlämningslagen tillämpliga. Förenta Staterna torde i allmänhet tillämpa principen att framställningarnas tidsföljd blir avgörande.

Genom *art. XV* regleras även själva förfarandet i utlämningsärende. Det blir lagstiftningen i den stat till vilken utlämningsframställningen riktas som blir tillämplig i detta hänseende. Detta innebär bland annat att 20 § andra stycket utlämningslagen skall tillämpas, då en person skall utlämnas från Sverige.

Enligt konventionens slutartikel, *art. XVI*, träder konventionen i kraft i och med utväxlingen av ratifikationsinstrumenten. I avsaknad av konventionsbestämmelse med motsatt innebörd torde konventionen få anses tillämplig även å gärning, som begåtts före konventionens ikraftträdande.

Under åberopande av det anförda får jag föreslå, att den här bilagda konventionen om utlämning mellan Sverige och Amerikas Förenta Stater jämte det vid konventionen fogade protokollet måtte jämlikt 12 § regeringsformen framläggas för riksdagen för godkännande, och hemställer alltså

att Kungl. Maj:t måtte genom proposition föreslå riksdagen att godkänna konventionen jämte det därvid fogade protokollet.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

P. U. Hjärne

**Konvention om utlämning mellan
Sverige och Amerikas
Förenade Stater**

Konungariket Sverige och Amerikas Förenade Stater, vilka önska vidga de två staternas samarbete i fråga om brottslighetens bekämpande, ha beslutat att avsluta en konvention om utlämning och ha för detta ändamål utsett följande befullmäktigade ombud:

Hans Majestät Konungen av Sverige:

Gunnar Jarring, Sveriges utomordentlige och befullmäktigade ambassadör i Amerikas Förenade Stater, och Amerikas Förenade Staters President:

Dean Rusk, Amerikas Förenade Staters Secretary of State, vilka efter att ha delgivit varandra sina respektive fullmakter, som befunnits i god och behörig form, överenskomma om följande.

Artikel I

Vardera avtalsslutande staten åtager sig att i enlighet med de bestämmelser och villkor som fastställts i denna konvention till den andra staten utlämna personer, som påträffats å dess territorium och vilka äro misstänkta eller dömda för något av de brott, som angivas i artikel II i denna konvention och vilka begåtts inom den andra statens territoriella jurisdiktionsområde eller utanför detta under de i artikel IV i denna konvention angivna villkoren. Sådan utlämning skall dock äga rum endast på grundval av sådan bevisning om brottslighet, som enligt lagstiftningen på den ort, där den eftersökte påträffats, skulle rättfärdiga hans ställande inför rätta, om brottet begåtts där.

**Convention on extradition between
the United States of America
and Sweden**

The United States of America and the Kingdom of Sweden desiring to make more effective the cooperation of the two countries in the repression of crime, have resolved to conclude a Convention on Extradition and for this purpose have appointed the following Plenipotentiaries:

The President of the United States of America:

Dean Rusk, Secretary of State of the United States of America, and

His Majesty the King of Sweden:

Gunnar Jarring, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Sweden to the United States of America,

who, having communicated to each other their respective full powers, found to be in good and due form, agree as follows:

Article I

Each Contracting State undertakes to surrender to the other, subject to the provisions and conditions laid down in this Convention, those persons found in its territory who have been charged with or convicted of any of the offenses specified in Article II of this Convention committed within the territorial jurisdiction of the other, or outside thereof under the conditions specified in Article IV of this Convention; provided that such surrender shall take place only upon such evidence of criminality as, according to the laws of the place where the person sought shall be found, would justify his commitment for trial if the offense had been there committed.

Artikel II

Utlämning skall, i enlighet med bestämmelserna i denna konvention, beviljas för följande brott:

1. Mord, inbegripet barnamord; dödande av annan, då sådan gärning är straffbar i Sverige såsom dråp och i Förenta Staterna såsom dråp av vilja.

2. Avsiktligt tillfogande av skada å person och uppsåtlig misshandel, föranledande allvarlig kroppsskada.

3. Bortförande av barn eller vuxen.

4. Våldtäkt; fosterfördrivning; otukt med kvinna, vilken ej uppnått den ålder som för sådant fall angivits av lagen i såväl den ansökande som den anmodade staten.

5. Koppleri, bestämt såsom tillhandahållande eller befordran i osedligt syfte av underårig kvinna, även med hennes medgivande, eller i samma syfte av annan kvinna genom brukande av svek, hot eller tvång, i båda fallen för att tillfredsställa annan persons begär; utnyttjande för egen vinning av annans otuktiga levnadssätt.

6. Tvegifte.

7. Rån; inbrott, bestämt såsom gärning, varigenom någon under dag eller natt bryter sig in i eller förskaffar sig tillträde till hus, kontor eller annan byggnad, tillhörande staten, juridisk person eller enskild, i avsikt att däri föröva tillgrepp eller annan liknande gärning.

8. Mordbrand.

9. Avsiktlig olaglig skadegörelse å järnväg, tåg, fartyg, luftfartyg, bro, fordon och annat fortskaffningsmedel eller å allmän eller enskild byggnad eller byggnadsverk, om gärningen innebär fara för människoliv.

10. Sjöroveri; myteri ombord å fartyg eller luftfartyg i avsikt att sätta sig upp mot fartygets eller luftfartygets befälhavare; besittningstagande av fartyg eller luftfartyg genom svikligt förfarande eller våld.

11. Utpressning.

12. Förfalskning eller brukande av falsk urkund; eftergörande eller för-

Article II

Extradition shall be granted, subject to the provisions of this Convention, for the following offenses:

1. Murder, including infanticide; the killing of a human being, when such act is punishable in the United States as voluntary manslaughter, and in Sweden as manslaughter.

2. Malicious wounding; mayhem; wilful assault resulting in grievous bodily harm.

3. Kidnapping; abduction.

4. Rape; abortion; carnal knowledge of a girl under the age specified by law in such cases in both the requesting and requested State.

5. Procuration, defined as the procuring or transporting of a woman or girl under age, even with her consent, for immoral purposes, or of a woman or girl over age, by fraud, threats, or compulsion, for such purposes with a view in either case to gratifying the passions of another person; profiting from the prostitution of another.

6. Bigamy.

7. Robbery; burglary, defined to be the breaking into or entering either in day or night time, a house, office, or other building of a government, corporation, or private person, with intent to commit a felony therein.

8. Arson.

9. The malicious and unlawful damaging of railways, trains, vessels, aircraft, bridges, vehicles, and other means of travel or of public or private buildings, or other structures, when the act committed shall endanger human life.

10. Piracy; mutiny on board a vessel or an aircraft for the purpose of rebelling against the authority of the Captain or Commander of such vessel or aircraft; or by fraud or violence taking possession of such vessel or aircraft.

11. Blackmail or extortion.

12. Forgery, or the utterance of forged papers; the forgery or falsifica-

falskning av regerings, offentlig myndighets eller domstols officiella handlingar eller brukande av det sålunda eftergjorda eller förfalskade.

13. Eftergörande, förfalskning eller förändrande av penningar, vare sig mynt eller sedlar, eller av skuldebrev, utgivna av federal, delstatlig, provinsiell eller kommunal myndighet, eller av därtill hörande kuponger eller ock av banksedlar samt utgivande eller utprångling därav; eller eftergörande, förfalskning eller förändrande av offentliga sigill.

14. Förskingring av ämbets- eller tjänsteman; förskingring av anställd till förfång för arbetsgivaren; stöld; åtkomst av penningar, värdepapper eller annan egendom genom bedrägeri eller hot att tillfoga skada; mottagande av penningar, värdepapper eller annan egendom med vetskap om att det mottagna åtkommits genom förskingring, stöld eller bedrägeri.

15. Brukande av allmänna posten eller andra kommunikationsmedel i samband med förberedande åtgärder, syftande till att vilseleda allmänheten eller att utfå penningar under falska förespeglingar.

16. Bedrägeri eller trolöshet av förvaltare eller syssloman, bankir, agent, kommissionär, förmyndare, god man eller annan som innehar förtroendeställning eller av direktör, styrelseledamot eller tjänsteman i bolag.

17. Begärande, mottagande eller erbjudande av muta.

18. Mened; anstiftan av mened.

19. Brott enligt lagstiftning om undertryckande av slaveri och slavhandel.

20. Galdenärsbrott.

21. Smuggling, bestämt såsom gärning varigenom någon avsiktligt överträder tullagstiftning i syfte att undandra tullavgift på internationell handel med tullbelagd vara.

22. Brott enligt lagstiftning om handel med samt brukande, framställning eller tillverkning av narkotiska ämnen eller hashish.

tion of official acts of government, of public authorities, or of courts of justice, or the utterance of the thing forged or falsified.

13. The counterfeiting, falsifying or altering of money, whether coin or paper, or of instruments of debt created by national, state, provincial, or municipal governments, or of coupons thereof, or of bank-notes, or the utterance or circulation of the same; or the counterfeiting, falsifying or altering of seals of state.

14. Embezzlement by public officers; embezzlement by persons hired or salaried, to the detriment of their employers; larceny; obtaining money, valuable securities or other property by false pretenses, or by threats of injury; receiving money, valuable securities or other property knowing the same to have been embezzled, stolen or fraudulently obtained.

15. Making use of the mails or other means of communication in connection with schemes devised or intended to deceive or defraud the public or for the purpose of obtaining money under false pretenses.

16. Fraud or breach of trust by a bailee, banker, agent, factor, trustee or other person acting in a fiduciary capacity, or director or member or officer of any company.

17. Soliciting, receiving, or offering bribes.

18. Perjury; subornation of perjury.

19. Offenses against the laws for the suppression of slavery and slave trading.

20. Offenses against the bankruptcy laws.

21. Smuggling, defined to be the act of wilfully and knowingly violating the customs laws with intent to defraud the revenue by international traffic in merchandise subject to duty.

22. Offenses against the laws relating to the traffic in, use of, or production or manufacture of, narcotic drugs or cannabis.

23. Brott enligt lagstiftning om otilåten tillverkning av eller handel med giftiga kemikalier eller hälsovådliga varor.

24. Försök till något av ovan nämnda brott, därest sådant försök är brottsligt enligt lagstiftningen i de avtalsslutande staterna.

25. Medverkan till något av ovan nämnda brott.

23. Offenses against the laws relating to the illicit manufacture of or traffic in poisonous chemicals or substances injurious to health.

24. The attempt to commit any of the above offenses when such attempt is made a separate offense by the laws of the Contracting States.

25. Participation in any of the above offenses.

Artikel III

1. Den anmodade staten skall, i enlighet med bestämmelserna i denna konvention, utlämna den som är misstänkt eller dömd för något av de i artikel II uppräknade brotten, allenast om följande båda förutsättningar äro uppfyllda:

a) Enligt den ansökande statens lagstiftning, i dess lydelse vid tidpunkten för brottets begående, kan å brottet följa frihetsstraff under längre tid än ett år; samt

b) Enligt gällande lagstiftning i den anmodade staten kan å brottet i allmänhet följa frihetsstraff under längre tid än ett år, vilken påföljd skulle tillämpas, om brottet hade begåtts på den anmodade statens territorium.

2. Har den eftersökte dömts i den ansökande staten, måste det utmätta straffet avse frihetsberövande under en tid av lägst fyra månader.

Artikel IV

1. Utlämning behöver icke medgivas för brott, som begåtts inom den anmodade statens territoriella jurisdiktionsområde. Har brottet begåtts inom den anmodade staten av någon som är ämbets- eller tjänsteman hos den ansökande staten och tillika medborgare däri, skall den anmodade staten, med tillämpning av sin lagstiftning, äga rätt att överlämna den vars utlämning begärts, därest enligt dess bedömande det anses lämpligt att så förfara.

2. Har brottet begåtts utanför den ansökande statens territoriella jurisdiktionsområde, behöver framställning om utlämning icke bifallas med

Article III

1. The requested State shall, subject to the provisions of this Convention, extradite a person charged with or convicted of any offense enumerated in Article II only when both of the following conditions exist:

(a) The law of the requesting State, in force when the offense was committed, provides a possible penalty of deprivation of liberty for a period of more than one year; and

(b) The law in force in the requested State generally provides a possible penalty of deprivation of liberty for a period of more than one year which would be applicable if the offense were committed in the territory of the requested State.

2. When the person sought has been sentenced in the requesting State, the punishment awarded must have been for a period of at least four months.

Article IV

1. Extradition need not be granted for an offense which has been committed within the territorial jurisdiction of the requested State, but if the offense has been committed in the requested State by an officer or employee of the requesting State, who is a national of the requesting State, the executive authority of the requested State shall, subject to its laws, have the power to surrender the person sought if, in its discretion, it be deemed proper to do so.

2. When the offense has been committed outside the territorial jurisdiction of the requesting State, the request for extradition need not be

mindre lagstiftningen i den ansökande staten samt lagstiftningen i den anmodade staten under motsvarande förhållanden medgiver beivrande av sådant brott.

3. Med uttrycket »territoriellt jurisdiktionsområde» i denna artikel och artikel I i denna konvention förstås territorium, inbegripet territorialvatten och luftrummet däröver, som tillhör endera avtalsslutande staten eller står under dess kontroll, liksom fartyg och luftfartyg, tillhörande endera avtalsslutande staten eller dess medborgare eller där hemmahörande juridisk person, när sådant fartyg befinner sig å öppna havet eller sådant luftfartyg befinner sig över öppna havet.

Artikel V

Utlämning skall icke medgivas när någon av följande omständigheter föreligger:

1. Om den vars utlämning begärts redan lagförts eller vid tiden för framställningen lagföres i den anmodade staten i enlighet med gällande strafflag i denna stat för det brott, för vilket utlämningen begärts.

2. Om talan å brottet preskriberats eller straffet för brottet eljest förfallit enligt lagstiftningen i antingen den ansökande eller den anmodade staten.

3. Om den som begärts utlämnad åtalats eller kommer att åtalas inför extraordinär domstol i den ansökande staten.

4. Om gärningen utgör brott enbart enligt militär lagstiftning.

5. Om brottet av den anmodade staten betraktas som politiskt eller förknippat med ett politiskt brott.

6. Om utlämning i särskilt fall finnes uppenbart oförenlig med humanitetens krav på grund av, exempelvis, den avsedda personens ungdom eller hälsotillstånd, med beaktande jämväl av brottets beskaffenhet och den ansökande statens intressen.

honed unless the laws of the requesting State and those of the requested State authorize prosecution of such offense under corresponding circumstances.

3. The words "territorial jurisdiction" as used in this Article and in Article I of this Convention mean: territory, including territorial waters, and the airspace thereover, belonging to or under the control of one of the Contracting States; and vessels and aircraft belonging to one of the Contracting States or to a citizen or corporation thereof when such vessel is on the high seas or such aircraft is over the high seas.

Article V

Extradition shall not be granted in any of the following circumstances:

1. When the person sought has already been or is at the time of the request being proceeded against in the requested State in accordance with the criminal laws of that State for the offense for which his extradition is requested.

2. When the legal proceedings or the enforcement of the penalty for the offense has become barred by limitation according to the laws of either the requesting State or the requested State.

3. When the person sought has been or will be tried in the requesting State by an extraordinary tribunal or court.

4. When the offense is purely military.

5. If the offense is regarded by the requested State as a political offense or as an offense connected with a political offense.

6. If in the specific case it is found to be obviously incompatible with the requirements of humane treatment, because of, for example, the youth or health of the person sought, taking into account also the nature of the offense and the interests of the requesting State.

Artikel VI

Om den som begärts utlämnad är föremål för åtgärder enligt den anmodade statens strafflagstiftning med anledning av annat brott än det för vilket utlämning begärts eller denne för sådant brott avtjänar straff i den anmodade staten, må med hans överlämnande anstå till dess att av brottet påkallade sådana åtgärder slutförts eller han är berättigad till frigivning.

Artikel VII

Den anmodade staten är icke förpliktad att medgiva utlämning av person, som är medborgare i denna stat, men skall i enlighet med sin lagstiftning äga rätt att överlämna egen medborgare, om detta enligt dess bedömande anses böra ske.

Artikel VIII

Om det brott för vilket utlämning begäres enligt den ansökande statens lagstiftning förskyller dödsstraff men lagstiftningen i den anmodade staten icke medgiver att sådant straff utdömes, må utlämning vägras, därest ej den ansökande staten avger sådan försäkran, som den anmodade staten finner tillfyllest, att dödsstraff icke kommer att verkställas.

Artikel IX

Den som utlämnats enligt denna konvention må icke lagföras eller straffas i den ansökande staten för annat före utlämningen begånget brott än det, som föranlett utlämningen, och ej heller av nämnda stat vidareutlämnas till tredje land som eftersöker honom, med mindre den stat, som överlämnat honom, samtycker därtill eller ock han själv, efter att ha frigivits i den ansökande staten frivilligt kvarstannat där under längre tid än 45 dagar från dagen för hans frigivande. Vid frigivande som nyss sagts skall han underrättas om den påföljd hans uppehåll å den ansö-

Article VI

When the person sought is being proceeded against in accordance with the criminal laws of the requested State or is serving a sentence in that State for an offense other than that for which extradition has been requested, his surrender may be deferred until such proceedings have been terminated or he is entitled to be set at liberty.

Article VII

There is no obligation upon the requested State to grant the extradition of a person who is a national of the requested State, but the executive authority of the requested State shall, subject to the appropriate laws of that State, have the power to surrender a national of that State if, in its discretion, it be deemed proper to do so.

Article VIII

If the offense for which extradition is requested is punishable by death under the law of the requesting State and the law of the requested State does not permit this punishment, extradition may be refused unless the requesting State gives such assurance as the requested State considers sufficient that the death penalty will not be carried out.

Article IX

A person extradited by virtue of this Convention may not be tried or punished by the requesting State for any offense committed prior to his extradition, other than that which gave rise to the request, nor may he be re-extradited by the requesting State to a third country which claims him, unless the surrendering State so agrees or unless the person extradited, having been set at liberty within the requesting State, remains voluntarily in the requesting State for more than 45 days from the date on which he was released. Upon such release, he shall be informed of the consequences

kande statens territorium må medföra för hans vidkommande.

to which his stay in the territory of the requesting State might subject him.

Artikel X

I den utsträckning lagstiftningen i den anmodade staten så medger och under vederbörligt tillgodosende av tredje mans rättigheter skola alla föremål, som åtkommits genom brottet eller erfordras såsom bevis, överlämnas.

Article X

To the extent permitted under the law of the requested State and subject to the rights of third parties, which shall be duly respected, all articles acquired as a result of the offense or which may be required as evidence shall be surrendered.

Artikel XI

1. Framställning om utlämning skall göras på diplomatisk väg och skall grundas på följande handlingar.

a) Beträffande den som är dömd för brottet: Vederbörligen bestyrkt utskrift eller avskrift av den behöriga domstolens dom. I undantagsfall må dock den anmodade staten begära ytterligare handlingar.

b) Beträffande den som endast misstänkes för brottet: Vederbörligen bestyrkt utskrift eller avskrift av häktningsbeslut eller annat beslut om frihetsberövande, meddelat av behörig myndighet i den ansökande staten, jämte vittnesutsagor, förundersökningsprotokoll eller annan bevisning, på grund varav sådant beslut må ha meddelats, liksom bevisning i övrigt, som må anses vara av betydelse i ärendet.

2. I denna artikel angivna handlingar skola innehålla en otvetydig beskrivning av den gärning, för vilken den eftersökte är misstänkt eller dömd samt uppgift om plats och dag för gärningens begående. Handlingarna skola åtföljas av bestyrkt avskrift av den ansökande statens tillämpliga lag, däri inbegripet lagstiftningen om preskription av åtal eller om bortfall av straff för det brott, för vilket utlämning begäres, liksom uppgifter till styrkande av den eftersöktes identitet och till upplysning om hans medborgarskap och hemvist.

Article XI

1. The request for extradition shall be made through the diplomatic channel and shall be supported by the following documents:

(a) In the case of a person who has been convicted of the offense: a duly certified or authenticated copy of the final sentence of the competent court. However, in exceptional cases, the requested State may request additional documentation.

(b) In the case of a person who is merely charged with the offense: a duly certified or authenticated copy of the warrant of arrest or other order of detention issued by the competent authorities of the requesting State, together with the depositions, record of investigation or other evidence upon which such warrant or order may have been issued and such other evidence or proof as may be deemed competent in the case.

2. The documents specified in this Article must include a precise statement of the criminal act with which the person sought is charged or of which he has been convicted, and the place and date of the commission of the criminal act. The said documents must be accompanied by an authenticated copy of the texts of the applicable laws of the requesting State including the laws relating to the limitation of the legal proceedings or the enforcement of the penalty for the offense for which the extradition of the person is sought, and data or records which will prove the identity of the person sought as well as informa-

3. Handlingarna, varå framställningen om utlämning grundas, skola vara åtföljda av vederbörligen bestyrkt översättning till den anmodade statens språk.

Artikel XII

1. Avtalslutande stat må på diplomatisk väg begära provisoriskt anhållande av en person, förutsatt att det brott, för vilket han eftersökes, är av det slag, för vilket utlämning skall medgivas enligt denna konvention. Framställningen skall innehålla:

a) Uppgift om det brott, för vilket den eftersökte är misstänkt eller dömd;

b) Signalement till ledning för den eftersöktes identifiering;

c) Uppgift om hans uppehållsplats, därest denna är känd; samt

d) Förklaring att de enligt artikel XI i denna konvention erforderliga handlingarna föreligga och komma att överlämnas.

2. Om den ansökande staten icke inom en tidrymd av högst 40 dagar från det att den eftersökte provisoriskt anhållits i enlighet med denna artikel företer för hans utlämnande föreskriven framställning jämte vederbörlig dokumentation, skall den anhållne frigivas. Ny framställning om hans utlämnande må godtagas endast om den åtföljes av de enligt artikel XI i denna konvention erforderliga handlingarna.

Artikel XIII

1. Kostnader för transport av den utlämnade skola bäras av den ansökande staten. Vederbörande judiciella tjänstemän i det land, där utlämningsförfarandet äger rum, skola med alla dem till buds stående rättsliga medel biträda den ansökande statens tjänstemän inför vederbörande domstolar. Den anmodade staten skall icke äga fordra ersättning av den ansökande staten för kostnader, som uppkommit till följd av den eftersök-

tion as to his nationality and residence.

3. The documents in support of the request for extradition shall be accompanied by a duly certified translation thereof into the language of the requested State.

Article XII

1. The Contracting States may request, through the diplomatic channel, the provisional arrest of a person, provided that the offense for which he is sought is one for which extradition shall be granted under this Convention. The request shall contain:

(a) A statement of the offense with which the person sought is charged or of which he has been convicted;

(b) A description of the person sought for the purpose of identification;

(c) A statement of his whereabouts, if known; and

(d) A declaration that there exist and will be forthcoming the relevant documents required by Article XI of this Convention.

2. If, within a maximum period of 40 days from the date of the provisional arrest of the person in accordance with this Article, the requesting State does not present the formal request for his extradition, duly supported, the person detained will be set at liberty and a new request for his extradition will be accepted only when accompanied by the relevant documents required by Article XI of this Convention.

Article XIII

1. Expenses related to the transportation of the person extradited shall be paid by the requesting State. The appropriate legal officers of the country in which the extradition proceedings take place shall, by all legal means within their power, assist the officers of the requesting State before the respective judges and magistrates. No pecuniary claim, arising out of the arrest, detention, examination and surrender of fugitives under the terms

tes anhållande eller häktning, förhör med honom eller hans överlämnande i enlighet med bestämmelserna i denna konvention utom för sådana som angivas i andra stycket av denna artikel eller för sådana som ha avseende på den utlämnades kost, logi och underhåll i övrigt före hans överlämnande.

2. Domstolstjänstemän, andra tjänstemän samt domstolsstenografer i den anmodade staten, vilka i sin tjänst biträdd vid utlämningsförfarandet och vilka icke erhålla annan avlöning eller ersättning än särskilt, efter utfört arbete utgående arvode, äro berättigade att av den ansökande staten erhålla vanligen utgående betalning för sitt biträde på samma sätt och med samma belopp, som om biträdet lämnats i vanligt brottmålsförfarande enligt lagstiftningen i den stat vars tjänstemän de äro.

Artikel XIV

1. Transport genom den ena avtalslutande statens territorium under övervakning av företrädare för den andra avtalslutande staten av den som utlämnats till den senare staten från tredje stat och vilken icke är medborgare i den stat varigenom han föres skall, där ej annat följer av bestämmelserna i andra stycket i denna artikel, tillåtas utan några rättsliga formaliteter, när detta begäres på diplomatisk väg och framställningen är åtföljd av den handling, i original eller bestyrkt avskrift, medelst vilken tillflyktsstaten medgivit utlämningen. I Amerikas Förenta Stater skall bemyndigande först inhämtas från Amerikas Förenta Staters Secretary of State.

2. Tillstånd varom förmäles i denna artikel må likväl vägras, om den gärning som föranlett utlämningen icke utgör något i artikel II i denna konvention uppräknat brott eller därest enligt allmänna rättsprinciper (ordre

of this Convention, shall be made by the requested State against the requesting State other than as specified in the second paragraph of this Article and other than for the lodging, maintenance, and board of the person being extradited prior to his surrender.

2. The legal officers, other officers of the requested State, and court stenographers in the requested State who shall, in the usual course of their duty, give assistance and who receive no salary or compensation other than specific fees for services performed, shall be entitled to receive from the requesting State the usual payment for such acts or services performed by them in the same manner and to the same amount as though such acts or services had been performed in ordinary criminal proceedings under the laws of the country of which they are officers.

Article XIV

1. Transit through the territory of one of the Contracting States of a person in the custody of an agent of the other Contracting State, and surrendered to the latter by a third State, and who is not of the nationality of the country of transit, shall, subject to the provisions of the second paragraph of this Article, be permitted, independently of any judicial formalities, when requested through diplomatic channels and accompanied by the presentation in original or in authenticated copy of the document by which the State of refuge has granted the extradition. In the United States of America, the authority of the Secretary of State of the United States of America shall be first obtained.

2. The permission provided for in this Article may nevertheless be refused if the criminal act which has given rise to the extradition does not constitute an offense enumerated in Article II of this Convention, or when

public) synnerliga skäl tala emot genomtransporten.

grave reasons of public order are opposed to the transit.

Artikel XV

I den utsträckning detta står i överensstämmelse med bestämmelserna i denna konvention och beträffande sådant som icke innefattas däri skall utlämning regleras av gällande lagar och föreskrifter i den anmodade staten.

Article XV

To the extent consistent with the stipulations of this Convention and with respect to matters not covered herein, extradition shall be governed by the laws and regulations of the requested State.

Artikel XVI

1. Denna konvention skall ratificeras och ratifikationsinstrumenten skola utväxlas i Stockholm snarast möjligt.

2. Konventionen skall träda i kraft i och med utväxlingen av ratifikationsinstrumenten. Den må när som helst uppsägas av avtalsslutande stat genom meddelande härom till den andra avtalsslutande staten och uppsägningen skall träda i kraft sex månader efter det sådant meddelande lämnats.

TILL BEKRÄFTELSE HÄRAV ha de befullmäktigade ombuden undertecknat denna konvention och här nedan anbringat sina sigill.

SOM SKEDDE i två exemplar, på svenska och engelska språken, vilka äga lika vitsord, i Washington den tjugufjärde oktober 1961.

Article XVI

1. This Convention shall be ratified and the ratifications shall be exchanged at Stockholm as soon as possible.

2. This Convention shall enter into force upon the exchange of ratifications. It may be terminated by either Contracting State giving notice of termination to the other Contracting State at any time, the termination to be effective six months after the date of such notice.

IN WITNESS WHEREOF the respective Plenipotentiaries have signed this Convention and have affixed hereunto their seals.

DONE in duplicate, in the English and Swedish languages, both versions being equally authentic, at Washington this twenty-fourth day of October 1961.

FÖR SVERIGE:
FOR SWEDEN:
Gunnar Jarring

FÖR AMERIKAS FÖRENTA
STATER:
FOR THE UNITED STATES
OF AMERICA:
Dean Rusk

PROTOKOLL

Vid undertecknandet av den innevarande dag mellan Sverige och Amerikas Förenta Stater avslutade kon-

PROTOCOL

At the time of the signing of the Convention on Extradition this day concluded between the United States

ventionen om utlämning ha under-
tecknade befullmäktigade ombud

i betraktande av att den svenska strafflagen stadgar två allmänna slag av frihetsstraff, nämligen fängelse och straffarbete, och att 4 § i den svenska lagen den 6 december 1957 om utlämning för brott stadgar, att någon ej må utlämnas, med mindre den gärning för vilken utlämning begäres motsvarar brott, varå straffarbete kan följa enligt svensk lag, och

med kännedom om svenska regeringens avsikt att för riksdagen framlägga förslag om ändring av den svenska strafflagen för att avskaffa de två nämnda slagen frihetsberövande och ersätta dem med ett enda sådant, nämligen fängelse, samt därav föranledd ändring av 4 § i den svenska lagen om utlämning för brott,

överenskommit om följande bestämmelser rörande tillämpningen av art. III, punkt 1, i konventionen:

1. I händelse av framställning från Förenta Staterna om utlämning från Sverige måste den gärning för vilken utlämning begäres kunna bestraffas

a. enligt lagstiftningen i Förenta Staterna med frihetsberövande under längre tid än ett år, och,

b. enligt lagstiftningen i Sverige, om brottet skulle ha begåtts där, med straffarbete under längre tid än ett år.

2. I händelse av framställning från Sverige om utlämning från Förenta Staterna måste den gärning för vilken utlämning begäres kunna bestraffas

a. enligt lagstiftningen i Sverige med straffarbete under längre tid än ett år, och,

b. enligt lagstiftningen i Förenta Staterna, om brottet skulle ha begåtts

of America and Sweden, the undersigned Plenipotentiaries

Considering that the Swedish Penal Code provides for two general types of penalties of deprivation of liberty, namely, simple imprisonment (»fängelse») and imprisonment with hard labor (»straffarbete»), and that Article IV of the Swedish Extradition Act of December 6, 1957, provides that no person may be extradited unless the crime for which extradition is requested corresponds to an offense for which a sentence of imprisonment with hard labor (»straffarbete») may be imposed according to Swedish law, and

Realizing that it is the intention of the Government of Sweden to present to the Riksdag a bill to amend the Swedish Penal Code so as to eliminate those two types of deprivation of liberty, replacing them with only one type, namely, imprisonment (»fängelse»), and, also, as a consequence thereof to amend accordingly Article IV of the Swedish Extradition Act,

Agree upon the following provisions respecting the application of paragraph 1 of Article III of the Convention:

1. In the event of a request by the United States for extradition from Sweden, the offense for which extradition is requested must be punishable,

a. under United States law, by a possible deprivation of liberty for a period of more than one year and,

b. under Swedish law, had the offense been committed in Sweden, by a possible imprisonment with hard labor (»straffarbete») for a period of more than one year.

2. In the event of a request by Sweden for extradition from the United States, the offense for which extradition is requested must be punishable,

a. under Swedish law, by a possible imprisonment with hard labor (»straffarbete») for a period of more than one year and,

b. under United States law, had the offense been committed in the United

där, med frihetsberövande under längre tid än ett år.

Förevarande protokoll träder i kraft vid konventionens ikraftträdande och skall anses utgöra en integrerande del därav, förutsatt att förenämnda ändringar i den svenska strafflagen och den svenska lagen om utlämning för brott icke då redan förtagits och trätt i kraft.

Förevarande protokoll skall upphöra att gälla vid den tidpunkt, då nämnda ändringar i den svenska strafflagen och den svenska lagen om utlämning för brott träda i kraft. Sveriges regering skall skriftligen underrätta Förenta Staternas regering om nämnda tidpunkt.

TILL BEKRÄFTELSE HÄRAV ha de befullmäktigade ombuden undertecknat förevarande protokoll och därå anbringat sina sigill.

SOM SKEDDE i två exemplar, på svenska och engelska språken, vilka båda texter äga lika vitsord, i Washington den tjugufjärde oktober 1961.

States, by a possible deprivation of liberty for a period of more than one year.

This protocol shall enter into force upon entry into force of the Convention, and shall be considered an integral part thereof, if the aforescribed amendments to the Swedish Penal Code and the Swedish Extradition Act shall not then have taken place and become effective.

This protocol shall terminate on the date upon which the aforescribed amendments of the Swedish Penal Code and the Swedish Extradition Act become effective. The Government of Sweden shall notify the Government of the United States in writing of such date.

IN WITNESS WHEREOF the respective Plenipotentiaries have signed this protocol and have affixed hereto their seals.

DONE in duplicate, in the English and Swedish languages, both versions being equally authentic, at Washington this twenty-fourth day of October 1961.

FÖR SVERIGE:
FOR SWEDEN:
Gunnar Jarring

FÖR AMERIKAS FÖRENTA
STATER:
FOR THE UNITED STATES
OF AMERICA:
Dean Rusk